Epitaf – Cuvântul Părintelui Theodoros Zisis la funeraliile Protopresviterului Nikolaos Manolis

Discurs funerar tulburător, pedagogic, sfânt patriarhal și consolator, susținut de profesorul emerit al Universității Aristotelice din Thessaloniki Protopresviter Pr. Theodoros Zisis, la înmormântarea Presviterului Pr. Nikolaos Manolis…

„Căpeteniile m-au prigoni în zadar…" ce înseamnă acest cuvânt? că până și profetul David, care spune aceste lucruri, s-a temut în fața persecuțiilor Conducătorilor.

„Căpeteniile m-au prigoni în zadar, iar de cuvintele Tale – și pentru că eu, Dumnezeul meu, am vrut să respect cuvintele Tale – s-a înfricoșat inima mea." – M-am temut să mă confrunt cu căpeteniile.

Părintele Nikolaos, pe care astăzi îl conducem, nu s-a temut în întreaga sa viață și am fost impresionat de numeroasele telefoane pe care le-am primit și eu ieri de la oameni care au fost surprinși de vestea adormirii sale, am fost impresionat de ceva ce mi-a spus o soră creștină:

„Părintele Nikolaos a plecat în picioare! În picioare în lupte, nesupus, chiar și în aceste ultime clipe dificile din viața lui nu s-a temut!

David s-a temut «iar de cuvintele Tale s-a înfricoșat inima mea.»

Părintele Nikolaos nu s-a temut!

Dacă astăzi simțim un gol și o lipsă, dacă Biserica, dacă Ortodoxia simte astăzi un gol și o lipsă, este pentru că pierde un mare Mărturisitor și luptător al Ortodoxiei!

Părintele Nikolaos avea multe harisme!

Din copilărie, a fost crescut în cea mai evlavioasă și tradițională familie a părintelui Charalambous și a presviterei Zacharoula și de mic copil a fost devotat

Bisericii și mai ales când, prin Harul lui Dumnezeu și îndrumarea bătrânului său, Agathon, fiind introdus în tagma preoțească, în care a încercat să prezinte modelul Bunului Păstor, cum l-a zugrăvit Domnul nostru: „Eu sunt păstorul cel bun. bunul păstor își dă viața pentru oi.”

L-am admirat în ultimii ani în care am colaborat cu el, când îl vedeam la Proscomidie, ore nesfârșite scoțând părticele pentru fiii săi duhovnicești… Nu am mai văzut disc de Proscomidie atât de încărcat cu părticele ale copiilor duhovnicești, de părticele pentru oamenii pe care îi pomenea părintele Nikolaos și câte griji își făcea pentru copiii săi duhovnicești în timpul Sfintei Liturghii și în timpul spovedaniei…

Era modelul Bunului Păstor, Părintele Nikolaos, dar și modelul unui bun familist și soț bun.

Sunt justificate tristețea și durerea pe care le simțim cu toții astăzi și în special de oamenii săi, părinții săi, vârstnicul Charalambos, minunatul părinte Charalambos care are curajul să-și ia rămas bun de la fiul său… și presvitera… și cu cât tact și cât calm întâmpină această voință a lui Dumnezeu.

Nu este o tragedie, nu este tristețe. Ați auzit îndemnul Apostolului Pavel că: „Voi creștinii nu trebuie să vă întristați ca și ceilalți care nu au nădejde”.

Noi, creștinii, nu semănăm cu toți ceilalți, nu ne este teamă de moarte, pentru că știm că – fie că trăim, fie că murim, al Domnului suntem; fie că trăim, fie că murim, viața continuă. Părintele Nikolaos ne urmărește acum de sus și urmărește aici durerea și întristarea părinților săi, a soției sale, a iubitei noastre presvitere și a copiilor săi, fiicelor și ginerilor săi și tuturor celor care am avut legătură cu părintele Nikolaos.

Așadar, astăzi Biserica și Ortodoxia pierd un mare luptător și mărturisitor, dar permiteți-mi să spun, împrumutând de la Sfântul Ioan Gură de Aur și pentru că văd aici colaboratori de-ai lui, chiar puțini din cauza acestor măsuri proaste care au fost luate… când Sfântul Ioan Gură de Aur era pe punctul de a fi exilat într-un exil al morții, colaboratorii lui l-au înconjurat… îi spuneau episcopii … patruzeci de episcopi … „Unde ne lași aici singuri orfani?” iar Sfântul Ioan Gură de Aur le-a spus: „Nici de la mine nu a venit învățătura și nici nu se sfârșește la mine”.

Învățătura creștină, Evanghelia și predicarea nu au început de la mine și nici nu

se vor termina cu mine… de aceea învățătura Evangheliei va continua, viața Bisericii va continua.

Părintele Nikolaos va pleda de sus, astfel încât extraordinara lucrare pe care de atâția ani de diaconie pastorală a realizat-o… sute, mii de copii spirituali… ieri pe internet, cu excepția unor ecumeniști eretici, toată lumea a fost tulburată și mărturisește această luptă a părintelui Nikolaos.

Deci, această luptă pe care Părintele Nikolaos cu atâta curaj, fără lașitate, fără teamă, până la ultima sa suflare a săvârșit. Și colaboratorii săi din Asociația „Iosif Isihastul" și toți cu sprijinul rudelor sale și cu rugăciunile Părintelui Charalambos și ale noastre ale tuturor, vom încerca să o continuăm, astfel încât sufletul părintelui Nikolaos să se bucure din cer.

Amin! Amin! Amin!

Părinte Nikolae, te conducem și te salutăm devastați și întristați!

Cu greu ne reținem suspinele și lacrimile. Dumnezeu și Evanghelia nu interzic tristețea și amărăciunea atunci când ne despărțim de cei dragi, chiar și Hristos ca Dumnezeu-Om a plâns când prietenul său Lazăr a adormit.

Noi, deci zdrobiți, fără să putem explica… mulți oameni m-au întrebat ieri la telefon: „Părinte, cum se explică faptul că un luptător, la o vârstă tânără, Dumnezeu a permis să plece de lângă noi?"

Și amintindu-mi învățătura Sfinților Părinți și a Evangheliei, răspundeam că voința lui Dumnezeu este de nedescoperit. Uneori nu poate cineva se găsească motive, justificări, pentru a justifica unele acțiuni ale lui Dumnezeu care nouă ni se par absurde. Un tânăr luptător care oferă atât de multe Bisericii, de ce a permis Dumnezeu să plece? Dar voința lui Dumnezeu este de nedescoperit, iar Părinții ne sfătuiesc: „Nu căutați să aflați motivele, abisul judecăților lui Dumnezeu." Poate vreodată vom afla și sigur o să aflăm în cealaltă viață de ce l-a luat devreme de lângă noi pe părintele Nikolaos.

Și în orice caz, chiar și faptul că Dumnezeu stabilește inegal sfârșitul vieții, nu în mod egal, îl lasă pe tatăl Charalambos în vârstă de optzeci și cinci de ani și pe mama sa în vârstă și îl ia pe acela la o vârstă tânără, iar acesta se explică în planul și în voia lui Dumnezeu.

Ceea ce trebuie să facem este, fără a cerceta prea mult aceste voințe nedescoperite ale lui Dumnezeu, să acceptăm economia lui Dumnezeu și știu că toți o acceptăm, să nu ne văităm.

L-am auzit pe părintele Charalambos emoționat spunând: Dumnezeu mi l-a dat, Dumnezeul mi l-a luat.â

Părintele Nikolaos se întoarce la casa Tatălui nostru al tuturor! De acolo ați venit toți, de la Dumnezeu am venit toți și acolo ne vom întoarce cu toții.

Nu este rău ca Dumnezeu pe unii dintre copiii săi, probabil aleși, pe care îi iubește mai mult decât pe noi toți, să îi aducă mai devreme lângă El.

Și alaltăieri spuneam împreună cu părintele Serafim, comentând o opinie pe internet exprimată de un cunoscut predicator, Panagopoulos, că Dumnezeu îi adună pe ai Săi… este foarte frumos, părinte Charalambe, a adunat mulți, a adunat mulți dintre ai Săi, în ultima vreme, a luat mulți dinte ai Săi …

De ce adună mulți dintre ai Săi? Pentru că mânia lui Dumnezeu poate veni și Dumnezeu nu ar vrea ca, acești ai Săi, luptătorii, mărturisitorii… El nu ar vrea ca aceștia se îi spună „Te rugăm, nu face rău omenirii! Nu face rău!” Și spune acest predicator, așa cum un tată, un tată vrea să-și pedepsească copiii și mama intervine și îi spune: Tu stai deoparte! Așa și Dumnezeu îi adună pe ai Săi, astfel încât să nu intervină, ca să nu spună lui Dumnezeu – Dumnezeul meu, ce sunt acestea pe care le faci acum?

Prin urmare, El îi adună pe ai Săi pentru ca aceștia să nu intervină, pentru că poate probabil vine mânia lui Dumnezeu și are să izbucnească cu regimul decăzut, cu starea de cădere în care trăim.

Sigur, în orice caz, și aceasta este o speranță, că trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru câți ani ni l-a dăruit pe părintele Nikolaos, pentru toate harismele pe care i le-a dat și de care harisme ne-am bucurat noi toți.

Să mulțumească și părintele Charalambos, presvitera și soția sa Aikaterina și copiii și rudele sale, să-i mulțumească lui Dumnezeu, pentru faptul că părintele Nikolaos a fost alături de ei atâția ani (spune părintele Theodoros cu lacrimi) și s-a bucurat de darurile sale.

Poate trăi cineva cu persoane nerecunoscătoare ani și ani și ani… și poate trăi cu

o persoană harismatică câțiva ani și acești câțiva ani să valoreze cât decenii și secole.

Să mulțumim, așadar, Preabunului Dumnezeu pentru că ne-a dăruit atâția ani, cincizeci și cinci de ani – (Pr. Theodoros: câți ani? Rudă: cincizeci și cinci de ani …) cincizeci și cinci de ani pe părintele Nikolaos și să îl conducem astăzi spre Tărâmul Paradisul în corturile celor drepți, să-l odihnească Dumnezeu, să ne dăruiască și nouă mângâiere și alinare. Amin!